

PENCEREDEKİ ÇİÇEK

Duvarları kirden siyahlaşmış evimden içeri girdiğim zaman -uzun süredir olduğu gibi- yoğun bir koku karşıladı beni. Bu hâliyle evim ne kadar da kalbime benziyor. Onun da sanki duvarları kararmış. İçinde bulunduğum bu karamsarlık hep evimin yoğun kokusunu hatırlatıyor bana.

Her zaman olduğu gibi odama, pencereimin önüne oturdum. Pencereimin manzarası aynıydı hatta o manzarada kısa süre de olsa bulunan insanlar da değişmiyordu. Bana düşen, onları izlemek oluyordu. Bu manzarayı seyrederken sanki hayat akışı benim için duruyormuş da sadece pencereinin diğer tarafında devam ediyormuş gibi bir hisse kapılıyordum. Pencereimin bana sunduğu manzara aslında kendi hayatımdan başka bir şey değildi. Hayatım dediğim şey sanki sadece bu pencereinin önünde oturduğum anlardan ibaret. Geçmiş denen şeyin ne olduğunu unutacak kadar uzun süredir bu pencereinin önünde geçiyordu yaşamım. Sahi, ne yapıyordum, nasıl yaşıyordum burada olmadan önce? Belki çok zengindim, belki çok fakir; belki çok ünlüydüm, belki kimim kimsem yoktu. Belki güzel bir ailem bile vardı. Tek bildiğim var olduğumdan beri bu pencereinin önündeyim. Açıktan başım dönene, vücudum hayatta kalma içgüdüğü ile sinyaller verene kadar pencereimin önünde oturur; bu hâle geldiğim zamanlarda da iki sokak ötedeki yaşlı teyzenin bakkalından çaldığım ekmeği ve suyu yine pencereimin önünde tüketerek yaşardım. Evim dediğim bu yerde başka odalar var mı, varsa nasıl, bilmiyorum. İşin garibi şu an içinde bulunduğum odanın nasıl bir yer olduğunu da bilmiyorum. Tek bildiğim pencereim. Beni dış dünya ile buluşturan, hatta iç dünyamı bana göstermeyi başaran, bu dünyada var olduğumdan haberdar olan tek varlık.

Pencereimin manzarasına kısa süreli katılan insanlardan hiçbiri benim varlığımdan haberdar değildi. Aralarından bir tanesi vardı ki onun gözüktüğü kısıtlı süre boyunca beni tesiri altına almış düşüncelerim buhar olup evin berbat kokusuna karışıyor, sürekli izlediğim manzara ise önemini yitiriyordu. Böyle anlarda tek düşündüğüm şey onun ne kadar güzel olduğuydu. Sokağın başında gözüktüğü zaman çoğu kez önce kıyafetlerine bakardım ve gözlerim favorim olan çiçekli kıyafetlerini arardı. Ne giyerse giysin beğendiğim için kıyafetinin güzelliği ile mest olduktan sonra yorgun gözlerim saçlarına ilişirdi. O güzel, uzun, simsiyah saçlara. Duvarlarımdan siyahlığını ve dolayısıyla kalbimi bana hatırlatan bu saçlar beni her defasında hüzünlendirirdi. Bu hüzünle evimin berbat, mide bulandıran kokusunu da hatırlardım. Ve her zaman olduğu gibi bu kokunun kaynağı evin rutubeti mi yoksa onu görmemle beraber buharlaşıp giden düşüncelerim mi, bir türlü karar veremezdim. Bakışlarımı saçlarından ayırdığım zaman yorgun gözlerim, uzun süredir görmediği bir misafiri karşılamışçasına sevecenlikle bakan kahverengi gözlerle karşılaşırdı. Fakat bu karşılaşma bir bakışmaya hiç dönüşmemişti bu zamana kadar. Birden o güzel kahverengi gözler bana baktı, baktı. Hayatım boyunca ilk defa ne yapacağımı bilemedim. Ben bu hâlde ona bakmayı sürdürürken o da gözlerini benden ayırmıyordu. Bu bakışma o benim görüş alanımdan çıkana kadar devam etti. Onu görmemle beraber buharlaşıp odamın kokusuna karışan düşüncelerim onun gitmesi ile beraber karışıkları kokuyla burnumdan içeriye, beynime, ilerlediler. Fakat çıktıkları beyin ile şu an karşı karşıya oldukları beyin aynı değildi. Bırakıp gittikleri o karanlık ve karamsar beyinde kahverengi gözlerin kurduğu temas sayesinde bembeyaz ışık saçan bir çiçek açmıştı. Bu çiçek bütün karamsarlığımı ve odamın siyah duvarlarını bile aydınlatacak

kadar parlaktı. Aynı zamanda odamı dolduran berbat kokuyu bastıracak kadar güzel kokuyordu. Bütün bunlar o üç beş saniye süren ama bana bir ömür gibi gelen o bakışmayla gerçekleşti. Bütün ev ve ben, çiçekle aydınlanmış ve güzel kokmaya başlamıştık. Bu kokunun sarhoşluğu ile bir anda ayağa kalktım. Aslında daha acıkmamıştım. Yani kalkmam gerekmiyordu. O halde neden kalktım? Kafamdan bunlar geçedursun ayaklarım beni çoktan kapıya getirmişti. Odadan çıkınca gördüm ki aradaki duvarlar da bembeyaz. Evin berbat ve rutubetli kokusunun yerini bir çiçek kokusu almış ve beni mest ediyordu. Elim sokak kapısının kolunda, bir yandan ne yaptığımı sorguluyor bir yandan da bilmediğim bir güç tarafından hareket ettiriliyormuşum hissine kapılıyordum. Bu güç her şeyi aydınlatan çiçeğimden başkası olamazdı.

Apartmandan çıkmıştım bile. Ayaklarım beni çiçeğimin emrine uyarak sürüklerken kafamı kaldırıp baktım. Karşımda duran, bir bakışı ile dünyamı çiçeklendiren güzellikten başkası değildi. Fakat bu sefer bakışlarını göremiyordum çünkü sırtı dönüktü. İçimdeki çiçekler gerçek sahibine bir an önce ulaşmak isteğiyle ayaklarımı hızlı bir şekilde onun peşinden sürükledi. Kahverengi gözler sağa sola bakıp yolun karşısına geçti. Ayaklarım, çiçeğimin emrinde onu takip etti. İçim kıpır kıpır, gözlerim yorgun. Nereden çıktı bu araba?

Aldığım darbe ile kendimi yerde buldum. Kahverengi gözler çoktan çekip gitmişti. Ama ben bir çiçek bahçesinde yürüyordum. Bu çiçekler ne aydınlıktı ne de güzel kokuyordu. Bu bahçeyi güzel kokulara boğan ve aydınlatan şey kahverengi gözleri ve çiçekli elbisesi ile karşımda duran benim çiçeğimden başkası değildi. Fakat ben yaklaşmaya çalıştıkça o benden uzaklaşıyordu. Bir anda çiçek bahçesi de çiçeğim de kayboldu. Yarı açık gözlerim etrafımı saran insanlar gördü. Ağır ağır ve son kez kapandı. Artık ne pencerem vardı gözlerimin önünde ne de karanlık duvarlarım. Ne karanlık düşüncelerim vardı ne de karanlıkları aydınlatan kahverengi gözler. Ne evimin berbat kokusu vardı burnumda ne çiçek kokusu. Var olan tek şey karanlıktı. Uzun süredir ilk defa hiçbir şey düşünmüyordum. Uzaklarda bir yerlerde soluk bir çiçek seçiliyordu ama bana ait değildi.

(Ahmet Talha Saraçoğlu 11/H)